

Ούτε ένα βήμα πίσω!

Η πολιτική ηγεμονία της Δεξιάς/Ακροδεξιάς, όπως αποτυπώθηκε στις πρόσφατες εκλογές, αποτελεί ισχυρό πλήγμα –ίσως το ισχυρότερο– της μεταπολιτευτικής πενήκονταετίας όχι μόνο για την Αριστερά και το ευρύτερο κίνημα, αλλά για το σύνολο των «από κάτω», ακόμα και αυτών που ενίσχυσαν το θρίαμβό της.

Ανεξάρτητα από την υλική και ιδεολογική συμμαχία που οικοδόμησε η Νέα Δημοκρατία την προηγούμενη τετραετία με τα μεσαία στρώματα και μια ικανή μερίδα των εργαζόμενων τάξεων, δεν αμφιβάλουμε ότι η επίθεση στην υγεία, την εκπαίδευση, τη στέγαση, την κοινωνική ασφάλιση, το περιβάλλον, το δημόσιο πλούτο, τα δημοκρατικά δικαιώματα θα κλιμακωθεί. Δεν αμφιβάλουμε ότι ο πόλεμος απέναντι στους/στις οικονομικούς και πολιτικούς πρόσφυγες από τον Έβρο ως την Πύλο, θα παροξυνθεί.

Ο αέρας που φυσά δεν είναι δροσερός... Προφανώς ο κοινωνικός ανταγωνισμός συχνά έχει υπόγειες μορφές και η εκρήξεις του είναι συνήθως απρόβλεπτες. Επίσης, δεν

ξεχνάμε ότι η διεθνής οικονομία σχοινοβατεί αντιμέτωπη με το ενδεχόμενο μιας νέας μεγάλης παγκόσμιας κρίσης και πως η δεύτερη τετραετία της κυβέρνησης Μητσοτάκη δεν θα έχει τις επιδοτήσεις και τα αποθέματα των προηγούμενων χρόνων.

Όστόσο, δεν ξεχνάμε και την καλπάζουσα άνοδο της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς. Ούτε την πολιτική υποχώρηση, τον κατακερματισμό και την ιδεολογική παρακμή της πλειονότητας όλων των εκδοχών της Αριστεράς.

Ισχυριζόμαστε ότι μόνο αν δεν

σταματήσουμε την προσπάθεια για την ενότητα του ευρύτερου κινήματος και ταυτόχρονα για τον ουσιαστικό –και ειλικρινή– διάλογο για το ριζικό επαναπροσανατολισμό της ανταγωνιστικής Αριστεράς έχουμε ελπίδα να αναχαιτίσουμε το ζόφο.

7-8-9 Ιουλίου ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥΠΟΛΗ, ΙΛΙΣΙΑ

Οι φράχτες
την πλατωσιά
του κόσμου μας
στενεύουν

24^ο ANTI
PATSI
STIKO
ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Το 24ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θα γίνει στο Άλσος Βεΐκου!

Το 24ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θα πραγματοποιηθεί τελικά στις 7, 8 και 9 Ιουλίου στο Άλσος Βεΐκου.

Αιτία της αιφνίδιας μεταφοράς της διοργάνωσης από την Πανεπιστημιούπολη είναι η απαράδεκτη, αντιδοντολογική και βαθιά αντιδημοκρατική ανάκληση της άδειας διεξαγωγής του Φεστιβάλ από τις αρχές του ΕΚΠΑ.

Η πρόφαση που χρησιμοποιείται για την ανάκληση της άδειας (επεισόδια που είχαν γίνει πέρσι έξω από τον χώρο της διοργάνωσης) είναι προδήλως προσχηματική, αφού τα επεισό-

δια ήταν άσχετα με το Φεστιβάλ, ενώ ανάλογα γεγονότα έχουν γίνει στο παρελθόν στην περιοχή χωρίς να διεξάγονται μαζικές εκδηλώσεις.

Από το 1996 το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έχει αποδειχθεί ξανά και ξανά την ανθεκτικότητα και την αποφασιστικότητά του. Αυτή η φωνή της συναδέλφωσης και της αλληλεγγύης έχει αποδειχτεί ξανά και ξανά πολύ δυνατή για να καλυφθεί από τις κραυγές του κοινωνικού κανιβαλισμού. Τώρα αποδεικνύει ότι έχει το σθένος να τα βγάλει πέρα και με τη μεθόδευση απαγόρευσής του.

Κρίναμε ότι μέσα στο γενικό ζόφο

των ημερών πρέπει να ακουστεί δυνατά η φωνή όσων αρνούνται τον ηθικό πανικό για τη μετανάστευση, όσων καταγγέλλουν τους φράχτες και τα pushbacks, όσων ζητάνε δικαιοσύνη για τους εκατοντάδες νεκρούς της Πύλου.

Εκ των πραγμάτων, το φετινό Φεστιβάλ δεν είναι μόνο το κορυφαίο γεγονός του αντιρατσιστικού κινήματος. Μετατρέπεται σε μια μεγάλη εκδήλωση πολιτικής διαμαρτυρίας ενάντια στις απαγορεύσεις και την άνωθεν επιβαλλόμενη ομοφωνία.

Συντονιστικό Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός των Ερντογάν

Η προεκλογική περίοδος στην Ελλάδα και στην Τουρκία συνοδεύτηκε με μια άτυπη αμοιβαία συμφωνία για πιο «ήρεμα νερά» στο Αιγαίο και στην Αν. Μεσόγειο. Ήταν η συνέχεια μιας τάσης αποκλιμάκωσης, μιας στροφής προς την προτεραιότητα της διπλωματίας, που εκδηλώθηκε μετά τους πρόσφατους καταστρεπτικούς σεισμούς στην Τουρκία. Η τάση αυτή είχε ολοφάνερα την υποστήριξη των νατοϊκών δυνάμεων, κυρίως των ΗΠΑ και της Γαλλίας που έχουν έναν πιο δραστήριο ρόλο στην Αν. Μεσόγειο και επιδιώκουν την επαναφορά της Τουρκίας σε μια πιο ομαλή ένταξη στο μαντρί της Δύσης.

Ο ελληνικός τύπος που αρέσκεται να τροφοδοτεί και να αναπαράγει ένα κλίμα φιλοπόλεμης ετοιμότητας προειδοποιεί ότι η παρένθεση αυτή είναι καταδικασμένη να κλείσει μετά τη νίκη του Ερντογάν. Η άποψη αυτή δεν είναι καθόλου αθώα: επιχειρεί να νομιμοποιεί πολιτικά τους μαζικούς εξοπλισμούς, τις αντιδραστικές διπλωματικές/στρατιωτικές συμμαχίες του ελληνικού κράτους, αλλά και τη μετατροπή της ελληνικής επικράτειας σε αμερικανονατοϊκό εναλλακτικό «σημείο στήριξης» στην περιοχή.

Η στρατηγική της κεμαλικής - φιλοδυτικής αντιπολίτευσης στην Τουρκία σχετικά με τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, δεν είναι ούτε σαφής ούτε δοκιμασμένη. Θυμίζω, όμως, ότι στις τρεις προηγούμενες απόπειρες πραξικοπηματικής ανατροπής του Ερντογάν, η ιδέα για ένα «θερμό επεισόδιο» στο

Αιγαίο ήταν τμήμα των προσπαθειών προετοιμασίας του πραξικοπήματος.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η κυβέρνηση Ερντογάν είναι μια αντιδραστική και αγρίως καταπιεστική κυβέρνηση απέναντι στις εργατικές και λαϊκές μάζες στο εσωτερικό της Τουρκίας. Όμως η διεθνής πολιτική της αφορά κυρίως μια στρατηγική προς την Ανατολή. Ο «Τουρκικός Αιώνας» που ονειρεύεται ο Ερντογάν, οδηγεί στην προσπάθεια να αναδειχθεί η Τουρκία σε αναβαθμισμένο κέντρο του μουσουλμανικού κόσμου και σε σημείο αναφοράς των τουρκογενών πληθυσμών της κεντρικής Ασίας. Το 2011 το τουρκικό κράτος άλλαξε επισήμως πολεμικό δόγμα και μετέφερε το σύνολο σχεδόν των αξιόμαχων δυνάμεών του στα νότια, νοτιοανατολικά και ανατολικά σύνορά του. Εκεί όπου το τουρκικό κράτος εκτιμά ότι έχει τις πιο σημαντικές ευκαιρίες, αλλά επίσης εκεί

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΤΟΥΡΚΙΑΣ-ΚΥΠΡΟΥ

Τρίτη 12/11/96
 Σπóρτιγκ, 8 μ.μ.
 Συναυλία
 με τον Μίκη Θεοδωράκη

Τετάρτη 13/11/96
 Νομική, 7 μ.μ.
 Συζήτηση:
 ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός
 Μελέη Πεκτεμπίρ
 Ερτουγλουά Κιουρκτουού
 Στρατής Κόρακας
 Τάσος Τρίκας
 Πάνος Κοσμάς

Πέμπτη 14/11/96
 Νομική, 7 μ.μ.
 Συζήτηση:
 προοπτικές του Κυπριακού
 Μιχάλης Χειμαριδής
 Αϊντίν Μεχμέτ Αλί
 Νικόλας Βουλέλης
 Δημήτρης Δεσσύλλας
 Ανδρέας Παγιότσος
 Νίκος Γιαννόπουλος

Έλληνας, Τούρκος και Κύπριοι
ενάντια στον πόλεμο,
τον εθνικισμό, τους εξοπλισμούς

ΔΙΚΤΥΟ ΚΙΝΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

όπου συναντά τους πιο σημαντικούς κινδύνους (π.χ. πιθανότητα συγκρότησης ανεξάρτητου κουρδικού κράτους), αλλά και τους πιο ισχυρούς ανταγωνιστές στις στρατηγικές επιδιώξεις του (όπως το ισχυρό Ιράν, ο

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρχούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

μετά τη δίδυμη εκλογική νίκη και Μητσοτάκη

αποφύσεις

ένοπλος σουνιτικός «ριζοσπαστισμός» κά). Στο ξεδίπλωμα αυτής της στρατηγικής το καθεστώς Ερντογάν δεν δίστασε να ακολουθήσει τη χλιοτραγουδισμένη «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» που, όμως, επέφερε μια σημαντική επιδείνωση των σχέσεών του με τις ΗΠΑ, το Ισραήλ και τη Δύση γενικότερα.

Το ρήγμα στις σχέσεις της Τουρκίας με το ΝΑΤΟ, έγινε κατανοητό εδώ ως ιστορική ευκαιρία αλλαγής του συσχετισμού δύναμης υπέρ του ελληνικού κράτους, εκτίμηση που οδήγησε στη διαρκή αναβάθμιση της ατζέντας Αιγαίο- Αν. Μεσόγειος μέσα στα τελευταία χρόνια. Αυτή η επιθετική στροφή εγκαινιάστηκε από την κυβέρνηση Σαμαρά («άξονας» με Ισραήλ και Αίγυπτο), δυστυχώς ακολουθήθηκε με συνέχεια από την κυβέρνηση Τσίπρα (εποχή Παϊάτ) και κλιμακώθηκε ποιοτικά επί Μητσοτάκη (εξοπλισμοί, Σύμφωνα, αναβάθμιση Βάσεων). Η πολιτική αυτή έχει πλέον κάνει σημαντικά βήματα. Η Σουδία έχει κληρονομήσει τον κεντρικό ρόλο που είχε κάποτε η βάση στο Ιντσιράλκ. Η Αλεξανδρούπολη έχει γίνει το κύριο «σημείο εισόδου» των νατοϊκών δυνάμεων στο χερσαίο διάδρομο προς τη Μ. Θάλασσα, παρακάμπτοντας τη στρατηγική σημασία των Στενών. Ο διεθνής τύπος συμφωνεί στην εκτίμηση ότι

οι υπερεξοπλισμοί έχουν αποδώσει στο ελληνικό κράτος το στρατιωτικό «πλεονέκτημα» στη Αν. Μεσόγειο. Οι ΗΠΑ και η ΕΕ έχουν κατ' επανάληψη δείξει ότι κατανοούν το λεγόμενο Διεθνές Δίκαιο με τρόπο που ταιριάζει στα ελληνικά συμφέροντα και επιδιώξεις.

Όμως ταυτόχρονα, αυτή η πολιτική έχει συναντήσει και τα όριά της. Η γεωγραφία και τα πληθυσμιακά δεδομένα είναι σκληροί παράγοντες που δεν είναι εύκολο να παρακάμπτονται. Το σχέδιο για τον αγωγό East Med – που βρισκόταν στη βάση της επικίνδυνης όξυνσης σχετικά με τις ΑΟΖ– έχει κρηυχθεί από τις διεθνείς αγορές ως κλινικά νεκρό. Το Ισραήλ και η Αίγυπτος, που διαθέτουν επιβεβαιωμένα αξιοποιήσιμα κοιτάσματα φυσικού αερίου, αναζητούν πλέον εναλλακτικές «οδεύσεις» προς τις ευρωπαϊκές αγορές. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να είναι η αντικειμενική βάση για μια ελληνοτουρκική πολιτική «συνεννόησης». Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι όλοι σχεδόν οι θεσμικοί εμπειρογνώμονες και οι διαπραγματευτές του ελληνικού κράτους ομολογούν πλέον ότι μια τέτοια πολιτική είναι προϋπόθεση για όποιο ρεαλιστικό σχέδιο αξιοποίησης, μεταφοράς και εμπορίας των υδρογονανθράκων στην Αν. Μεσόγειο.

Όμως η προηγούμενη περίοδος έχει αφήσει επικίνδυνα κρατούμενα. Τα ζητήματα κυριαρχίας (το εύρος των χωρικών υδάτων και του εθνικού εναέριου χώρου), έχουν γίνει η αιχμή μιας πολιτικής που διεκδικεί την ανατροπή υπέρ του ελληνικού κράτους του παλιότερου συσχετισμού που αποτύπωνε η Συνθήκη της Λοζάνης και όλες οι διμερώς αποδεκτές τροποποιήσεις της στις δεκαετίες που ακολούθησαν. Η διεκδίκηση της μετατροπής του Αιγαίου σε κλειστή «ελληνική θάλασσα» αναιρεί ένα κομβικό σημείο της Συμφωνίας, που ήταν η κατοχύρωση του καθεστώτος ελεύθερης και ανεμπόδιστης διεθνούς ναυσιπλοΐας στην Αν. Μεσόγειο.

Η ένταση αυτής της επικίνδυνης αντιπαράθεσης συμπυκνώνεται σήμερα στο ζήτημα της στρατιωτικοποίησης των νησιών του Αν. Αιγαίου. Το ελληνικό κράτος, τροποποιώντας μονομερώς τη Λοζάνη, στρατιωτικοποίησε τα νησιά στα τέλη της δεκαετίας του 70. Αυτό έγινε, τότε, σιωπηρά αποδεκτό από την Τουρκία. Η τουρκική διπλωματία βάζει σήμερα μετ' επιτάσεως ένα ποιοτικά καινούριο στοιχείο: την ανάπτυξη στα νησιά επιθετικών όπλων, των σύγχρονων ποικίλων πυραυλικών συστημάτων, που απειλούν τις υποδομές σε

μεγάλο βάθος μέσα στην τουρκική ενδοχώρα. Είναι ακριβώς το είδος των εξοπλισμών στο οποίο στηρίζονται οι ντόπιοι φιλοπόλεμοι «αναλυτές» των εθνικιστικών (ή και πατριωτικών) sites όταν προτείνουν ασύστολα το «προληπτικό πολεμικό πλήγμα» εκ μέρους του ελληνικού κράτους.

Είναι παρακινδυνευμένο να στοιχηματίσει κανείς αν στους επόμενους μήνες θα πάρει το πάνω χέρι η πολιτική της «συνεννόησης» (που, μεταξύ άλλων, λογοδοτεί στην οικονομία των υδρογονανθράκων) ή θα κλιμακωθεί η τάση προς αναμέτρηση, με στόχο να επιβληθεί με μονομερείς ενέργειες μια τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης και επιρροής. Σε κάθε περίπτωση, είναι ορατός ο κίνδυνος χειραγώγησης και των δύο χωρών από τις αποφάσεις των μεγάλων δυνάμεων, που εξακολουθούν να έχουν αντιφατικά κίνητρα στην περιοχή (ενσωμάτωση ή περιθωριοποίηση της Τουρκίας.)

Η Αριστερά οφείλει να βγει επειγόντως από την επιρροή των «εθνικών» κριτηρίων στην αντιμετώπιση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Οι μαζικοί εξοπλισμοί είναι μια παρανοϊκή επιλογή μέσα στις σημερινές συνθήκες κρίσης. Ο απελπιστικός εγκλωβισμός στα νατοϊκά σχέδια, με στόχο το πολεμικό «πλεονέκτημα», υπονομεύει όλες τις προοπτικές κοινωνικής και πολιτικής προόδου. Ο κίνδυνος μιας πολεμικής αναμέτρησης είναι μια καταστρεπτική απειλή και για τους δύο λαούς.

Μέσα στην προεκλογική περίοδο, η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για τη μονομερή επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ., μια πρόταση που αντιπολιτευόταν τον Μητσοτάκη από τα δεξιά, είναι ένα κορυφαίο παράδειγμα των εκφυλιστικών συνεπειών των «εθνικών» κριτηρίων ακόμα και ανάμεσα σε αυτούς που καμώνονται τους ριζοσπάστες...

Δίπλα σε όλα τα συγκεκριμένα που οφείλουμε να αντιτάξουμε στην επικίνδυνη πολιτική των «δικών μας» κυβερνήσεων, οφείλουμε πάντα να σκεφτόμαστε και μια γενικότερη, μια στρατηγική διάσταση. Σε τούτη τη γωνιά του κόσμου, η κοινωνική απελευθέρωση δεν είναι εφικτή αν δεν γίνουν μεγάλα ιστορικά βήματα προς τη συνεννόηση, προς την αλληλεγγύη, προς τη συναδέλφωση με όλους τους γειτονικούς λαούς και, κατά προτεραιότητα, με τον τουρκικό λαό.

Αντώνης Νταβανέλος

Δελτίο Θυέλλης

Περιοδική έκδοση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνος: Θοδωρής Φέστας

Θεσσαλονίκη:
Βαλαωρίτου 20

Αθήνα:
Τσαμαδού 13,
Τηλ.: 21038 13 928

e-mail: diktio@diktio.org,
<http://diktio.org>

Εμπορία Ανθρώπων (Human Trafficking): Μια σύγχρονη μορφή δουλείας

Η εμπορία ανθρώπων αποτελεί μια σοβαρή παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που εξακολουθεί να μαστίζει τις κοινωνίες σε όλο τον κόσμο. Η συγκεκριμένη εγκληματική δραστηριότητα περιλαμβάνει την εκμετάλλευση ατόμων μέσω βίας, εξαναγκασμού και εξαπάτησης για διάφορους σκοπούς, όπως η καταναγκαστική εργασία, η σεξουαλική εκμετάλλευση και η εμπορία οργάνων. Παρά τις συντονισμένες προσπάθειες των κυβερνήσεων, των διεθνών οργανισμών και της κοινωνίας των πολιτών, η εμπορία ανθρώπων παραμένει ένα επίμονο και πολύπλοκο ζήτημα που απαιτεί επείγουσα προσοχή και παρέμβαση.

Τα νούμερα είναι αμείλικτα όσον αφορά την έκταση του φαινομένου, ειδικά αν λάβουμε υπόψη το πλήθος των περιπτώσεων οι οποίες παραμένουν αφανείς και εκτός οποιασδήποτε στατιστικής καταγραφής. Παρόλα αυτά, σύμφωνα με τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας (ILO, 2022) των Ηνωμένων Εθνών:

- 49,6 εκατομμύρια άνθρωποι ζούσαν σε καθεστώς σύγχρονης δουλείας το 2021, εκ των οποίων 27,6 εκατομμύρια σε καταναγκαστική εργασία και 22 εκατομμύρια σε καταναγκαστικό γάμο.
- Από τα 27,6 εκατομμύρια άτομα σε καταναγκαστική εργασία, 17,3 εκατομμύρια υφίστανται εκμετάλλευση στον ιδιωτικό τομέα, 6,3 εκατομμύρια σε καταναγκαστική εμπορική σεξουαλική εκμετάλλευση και 3,9 εκατομμύρια σε καταναγκαστική εργασία που επιβάλλεται από το κράτος.
- Οι γυναίκες και τα κορίτσια αντιπροσωπεύουν 4,9 εκατομμύρια από τα άτομα που βρίσκονται σε αναγκαστική εμπορική σεξουαλική εκμετάλλευση και 6 εκατομμύρια από τα άτομα που βρίσκονται σε αναγκαστική εργασία σε άλλους οικονομικούς τομείς.
- Το 12% του συνόλου των ατόμων σε καταναγκαστική εργασία είναι παιδιά. Περισσότερα από τα μισά από αυτά τα παιδιά βρίσκονται σε εμπορική σεξουαλική εκμετάλλευση.

Η εμπορία ανθρώπων τροφοδοτείται από πληθώρα παραγόντων, όπως η φτώχεια, η ανισότητα των φύλων, οι ένοπλες συγκρούσεις και οι αδύναμες δομές διακυβέρνησης. Η φτώχεια λειτουργεί ως πρόσφορο έδαφος για τους διακινητές, καθώς τα άτομα συχνά οδηγούνται στην αναζήτηση καλύτερων οικονομικών ευκαιριών, καθιστώντας τα ευάλωτα σε ψευδείς υποσχέσεις για εργασία στο εξωτερικό. Η ανισότητα των φύλων επιδεινώνει το πρόβλημα, καθώς οι

γυναίκες και τα παιδιά πλήττονται δυσανάλογα, πέφτοντας θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης και καταναγκαστικής εργασίας. Επιπλέον, οι περιοχές που βιώνουν ένοπλες συγκρούσεις δημιουργούν συνθήκες που ευνοούν την εμπορία ανθρώπων, με τους εκτοπισμένους πληθυσμούς να διατρέχουν αυξημένο κίνδυνο.

Οι οργανωτές του δουλεμπορίου χρησιμοποιούν διάφορες μεθόδους για να εκμεταλλευτούν τα θύματά τους, συμπεριλαμβανομένης της σωματικής και ψυχολογικής κακοποίησης, της δουλείας χρέους και της χειραγώγησης. Η εξαπάτηση παίζει καθοριστικό ρόλο, καθώς τα θύματα συχνά δελεάζονται με υποσχέσεις για εργασία, εκπαίδευση ή μια καλύτερη ζωή, μόνο και μόνο για να βρεθούν παγιδευμένα σε εκμεταλλευτικές καταστάσεις. Επιπλέον, η έλευση της τεχνολογίας και του διαδικτύου έχει διευκολύνει την ηλεκτρονική εμπορία ατόμων, καθιστώντας ευκολότερο για τους εγκληματίες να δρουν διασυνοριακά, παραμένοντας κρυμμένοι από τις υπηρεσίες επιβολής του νόμου.

Οι συνέπειες της εμπορίας ανθρώπων είναι εκτεταμένες και καταστροφικές. Τα θύματα υποφέρουν από σωματικά και ψυχολογικά τραύματα, διαρκή βία, σεξουαλική κακοποίηση και εξευτελιστικές συνθήκες διαβίωσης. Τα θεμελιώδη δικαιώματα και η αξιοπρέπειά τους παραβιάζονται συστηματικά, αφήνοντας μακροχρόνιες ουλές. Οι συνέπειες επεκτείνονται πέρα από τα ίδια τα θύματα, επηρεάζοντας τις οικογένειες, τις κοινότητες και τις κοινωνίες στο σύνολό τους. Η εμπορία ανθρώπων υπονομεύει την κοινωνική συνοχή, διαβρώνει την εμπιστοσύνη και διακινδυνεύει τους κύκλους της φτώχειας

και της ανισότητας. Επιπλέον, το οικονομικό κόστος της εμπορίας ανθρώπων είναι τεράστιο. Τα παράνομα κέρδη που παράγουν οι διακινητές φτάνουν τα δισεκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο, καθιστώντας την μια από τις πιο προσοδοφόρες εγκληματικές επιχειρήσεις παγκοσμίως. Τα έσοδα αυτά συχνά τροφοδοτούν άλλες εγκληματικές δραστηριότητες και δίκτυα οργανωμένου εγκλήματος, διαιωνίζοντας την αστάθεια και εμποδίζοντας την κοινωνικοοικονομική ανάπτυξη.

Η αντιμετώπιση της εμπορίας ανθρώπων απαιτεί μια πολύπλευρη προσέγγιση στην οποία συμμετέχουν κυβερνήσεις, διεθνείς οργανισμοί, η κοινωνία των πολιτών και ιδιώτες. Είναι σημαντικό να ενισχυθεί η νομοθεσία και η επιβολή του νόμου, ώστε να διασφαλιστεί η ύπαρξη ολοκληρωμένου νομικού πλαισίου κατά της εμπορίας ανθρώπων, καθώς και ισχυρών μηχανισμών έρευνας και δίωξης. Η συνεργασία μεταξύ των χωρών είναι απαραίτητη, καθώς η εμπορία ανθρώπων είναι ένα διεθνικό έγκλημα που απαιτεί συντονισμένες προσπάθειες πέρα από τα σύνορα. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η πρόληψη διαδραματίζει κρίσιμο ρόλο στην καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων. Κρίνεται απαραίτητο να εφαρμοστούν εκστρατείες ευαισθητοποίησης του κοινού και εκπαιδευτικά προγράμματα για την ενημέρωση των ευάλωτων πληθυσμών σχετικά με τους κινδύνους και τις τακτικές που χρησιμοποιούν οι δουλέμποροι. Τα προγράμματα οικονομικής ενδυνάμωσης και οι πρωτοβουλίες για την καταπολέμηση της φτώχειας πρέπει επίσης να αποτελέσουν προτεραιότητα για την αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτιών της εμπορίας ανθρώπων. Επιπλέον, θα πρέπει να ενισχυθούν οι υπηρεσίες προστασίας και υποστήριξης των θυμάτων, συμπεριλαμβανομένης της πρόσβασης στην υγειονομική περίθαλψη, τη νομική βοήθεια και τα προγράμματα αποκατάστασης.

Η εμπορία ανθρώπων παραμένει μια σοβαρή παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, με εκατομμύρια άτομα να πέφτουν θύματα αυτής της σύγχρονης μορφής δουλείας. Τα αίτια είναι πολύπλοκα και αλληλένδετα, καθιστώντας αναγκαία μια ολοκληρωμένη και συνεργατική προσέγγιση για την αντιμετώπιση αυτής της παγκόσμιας μάστιγας. Μόνο με συνεχή και συλλογική δράση μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα εξαλείψουμε το συγκεκριμένο φαινόμενο, διασφαλίζοντας ότι κάθε άτομο μπορεί να ζήσει μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση και κακοποίηση.

Άκης Γιοβαζολιάς

Καθηγητής Συμβουλευτικής Ψυχολογίας,

Δολοφόνοι!

Όποια εκδοχή (από τις πολλές που ακούσαμε ήδη) του Λιμενικού να πάρεις, σκότωσαν 700 πρόσφυγες και προσφύγισσες στη βάρκα στα ανοιχτά της Πύλου, είτε δρώντας ενεργά είτε παραλείποντας να παράσχουν βοήθεια. Οπότε είναι δολοφόνοι η ακτοφυλακή, η κυβέρνηση, το ελληνικό κράτος. Είναι κι αυτοί «φονιάδες των λαών». Δεν κάνει μεγάλη διαφορά αν τους/τις επιβαίνοντες τους άφησαν να πνιγούν ενώ το Λιμενικό ήταν δίπλα στο αλιευτικό για ώρες όπως λένε οι ίδιοι οι λιμενικοί ή τους τράβηξαν τόσο γρήγορα ώστε η βάρκα με εκατοντάδες ανθρώπους πάνω και μέσα της αναποδογύρισε και βυθίστηκε.

Δεν μας εκπλήσσει αυτό το έγκλημα διότι είναι ένα έστω και το πιο σοβαρό και με τα περισσότερα θύματα μέχρι τώρα στα ελληνικά ύδατα από μια ατελείωτη σειρά τέτοιων ή παρόμοιων εγκλημάτων. Μόλις το 2022 η Ελλάδα καταδικάστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα επειδή το Γενάρη του 2014 το Λιμενικό ρυμούλκισε μια βάρκα στο Φαρμακονήσι και έτσι τη βύθισε με αποτέλεσμα να πνιγούν 12 παιδιά και γυναίκες. Μέχρι σήμερα είναι καθημερινή πρακτική του Λιμενικού να τραβάει βάρκες με πρόσφυγες πίσω στα τούρκικα νερά ή να βυθίζει τα φουσκωτά και να αφήνει τα πρόσφυγα σε σωσίβια σχεδίες στην ανοιχτή θάλασσα.

Νεκροί, νεκρές και νεκρά παιδιά είναι η αναπόφευκτη συνέπεια. Όπως είπε ο Θ. Πλεύρης: «Φύλαξη συνόρων δεν υφίσταται χωρίς την ύπαρξη νεκρών». Ή μήπως δεν είναι μόνο «αναπόφευκτη συνέπεια» αλλά ακριβώς αυτό που θέλουν; Ο δηλωμένος σκοπός της κυβέρνησης είναι να αποτρέπονται πρόσφυγες να επιχειρούν να φτάνουν στην Ελλάδα και έτσι στην Ευρώπη. Γι' αυτό δεν αρκείται με τις εκατοντάδες χιλιάδες pushbacks (επαναπροωθήσεις) το χρόνο. Μηταράκης: «περισσότεροι από 230.000 εμποδίστηκαν από την είσοδο στην Ελλάδα το 2022», αλλά φυλακίζει αυτούς που παρ' ού' αυτά καταφέρνουν να φτάσουν στη χώρα και να καταγραφούν σε κλειστά στρατόπεδα κράτησης για μήνες, ακόμα και παιδιά, τα «τιμωρεί» επειδή στην προσφυγιά τους πέρασαν από την Τουρκία, λέγοντας ότι η Τουρκία (ξαφνικά) είναι «ασφαλής τρίτη χώρα» και έτσι τους αρνούνται το άσυλο, και τέλος όταν πρέπει να τους αναγνωριστεί το άσυλο, τους/τις αφήνουν χωρίς οποιοδήποτε επίδομα, κατάλυμα και τροφή.

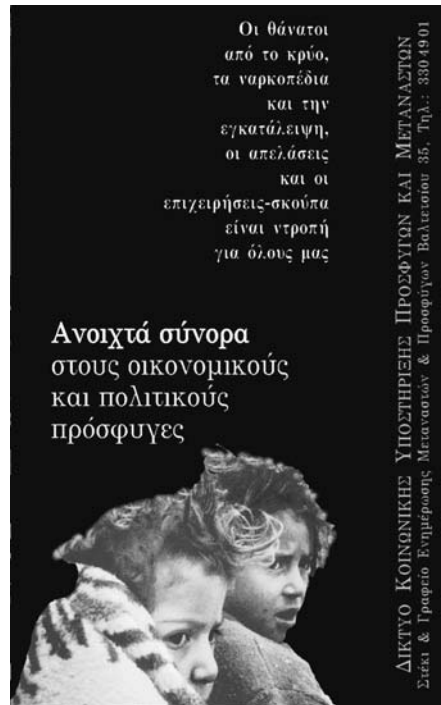
Πάνω από 3.000 πρόσφυγες πνίγηκαν στη Μεσόγειο πέρυσι στην προσπάθεια να φτάσουν στην Ευρώπη. Φαίνεται ότι οι Ευρωπαίοι ηγέτες θέλουν ακόμα περισσότερους νεκρούς πρόσφυγες επειδή ελπίζουν ότι έτσι με το φόβο μειώνεται ο αριθμός αυτών που επιχειρούν να φτάσουν εδώ. Υψώνουν φράχτες στα σύνορα με αποτέλεσμα ότι περισσότερα πρόσφυγες προσπαθούν να ταξιδέψουν στη θάλασσα, να παίρνουν όλο και περισσότερο επικίνδυνες θαλάσσιες διαδρομές, να στριμώχνονται σε πιο σάπια καράβια και να πληρώνουν ακόμα περισσότερα λεφτά σε διακινητές που συνήθως τους εγκαταλείβουν στη θάλασσα. Η κατάσταση στον Έβρο είναι παρόμοια.

Πρόσφυγες που φτάνουν στην ελληνική όχθη του ποταμού βασανίζονται, δέρνονται, εξευτελιζονται (τους/τις αναγκάζουν να γδύνονται και να μένουν γυμνοί, ακόμα και το χειμώνα, κάποιες φορές και γυναίκες μπροστά σε άνδρες), ληστεύονται και τους παίρνουν όλα τα χρήματα, τα κινητά, τα διαβατήρια πριν επαναπροωθηθούν στην τούρκικη πλευρά. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν προσπαθήσει 12 και παραπάνω φορές να φτάσουν στην Ελλάδα πριν τελικά να το καταφέρνουν.

Πόση υποκρισία χρειάζεται υπό τέτοιες συνθήκες να ανακοινώσει το κράτος ένα τριήμερο πένθους; Ταυτόχρονα ρίχνουν την ευθύνη για τη τραγωδία στους πρόσφυγες και κάποιους δήθεν διακινητές που σώθηκαν και θα τους φυλακίσουν για δεκάδες χρόνια όπως το έκαναν με περίπου δυόμιση χιλιάδες άλλους.

Ευθύνη της κυβέρνησης δεν μπορεί να υφίσταται. Δεν ξέρει όμως η κυρία Σακελλαροπούλου και όλοι οι άλλοι υποκριτές ότι καμία και κανένας πρόσφυγας δε θα πλήρωνε έναν διακινητή εάν θα υπήρχαν ασφαλείς διαδρομές προς την Ευρώπη και έτσι δε θα υπήρχαν διακινητές; Δεν ξέρει η κυβέρνηση ότι καμία και κανένας δε θα πέθαινε αν δε θα σφράγιζαν όλο και περισσότερο τα σύνορα; Τι είναι αυτή η Ευρώπη που μιλάει για ανθρώπινα δικαιώματα και συγχρόνως οδηγεί χιλιάδες ανθρώπους μαζικά σ' έναν υγρό τάφο;

Αντί για μια λύση που προβλέπει αν όχι ανοιχτά σύνορα τότε τουλάχιστον την αποδοχή ενός συγκεκριμένου αριθμού προσφύγων κάθε χρόνο, η κατάσταση χειροτερεύει για τους ανθρώπους σε φυγή. Στο Συμβούλιο των υπουργών Εσωτερικών της ΕΕ στις 8 Ιούνη «επιτεύχθηκε συμφωνία» για τη «μεταρρύθμιση» του ευρωπαϊκού συστήματος

Οι θάνατοι από το κρύο, τα ναρκοπέδια και την εγκατάλειψη, οι απελάσεις και οι επιχειρήσεις-σκούπα είναι ντροπή για όλους μας

Ανοιχτά σύνορα στους οικονομικούς και πολιτικούς πρόσφυγες

ΔΙΚΤΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ Στίκι & Γραφείο Ενήμερωσης Μεταναστών & Προσφύγων Βαλκισίου 35, Τηλ.: 3304901

ασύλου, η οποία προβλέπει αυστηρότερες προϋποθέσεις για το άσυλο, κέντρα κράτησης στα εξωτερικά σύνορα ως κανόνας και απελάσεις σε σχεδόν οποιοδήποτε μη ευρωπαϊκό κράτος. Ένα αλληλέγγυο σύστημα υποδοχής μεταξύ ευρωπαϊκών χωρών; Με τίποτα. Όλο και περισσότεροι πρόσφυγες θα φυλακίζονται, κάθε χρόνο μέχρι 120.000! Αν δεν αναγνωρίζονται ως πρόσφυγες μπορεί να φυλακίζονται για άλλους 18 μήνες. Αυτό ισχύει ακόμα και για παιδιά από τη Συρία και το Αφγανιστάν όταν έρχονται από την Τουρκία στην Ελλάδα.

Είναι η μεταρρύθμιση μια πρόοδος για την Ελλάδα; Καθόλου. Η μεταρρύθμιση δεν επιλύει το βασικό πρόβλημα του ευρωπαϊκού συστήματος υποδοχής. Αν και το σύστημα Δουβλίνου έχει αποτύχει παταγωδώς σύμφωνα με την ομόφωνη γνώμη, η βασική αρχή της ευθύνης της χώρας πρώτης εισόδου εξακολουθεί να τηρείται. Οι νέες υποχρεωτικές συνοριακές διαδικασίες μάλιστα θα αυξήσουν προβλέψιμα το κόστος και την ευθύνη των κρατών των εξωτερικών συνόρων. Μια ανάλογη ανακούφισή τους μέσω της ανακατανομής των προσφύγων δεν έχει συμφωνηθεί μεταξύ των κρατών-μελών. Αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα όχι μόνο θα συνεχίζει τα pushbacks και τους φόνους στα σύνορα αλλά θα τα εντείνει. Τι τη νοιάζουν διενεείς συνθήκες και ανθρώπινα δικαιώματα όπως η Συνθήκη της Γενεύης για τους Πρόσφυγες όταν έχει για την φονική και απάνθρωπη της πολιτική την πλήρη στήριξη της ΕΕ;

Άχιμ Ρόλχοϊζερ

ΟΠΟΨΕΙΣ

Ρατσισμός και δημόσιος λόγος

Ρατσισμός ο [ratsizmós]: η αντίληψη εκείνων που πιστεύουν ότι η δική τους φυλή είναι ανώτερη από τις άλλες που η φύση τις έχει καταδικάσει σε κληρονομική κατωτερότητα (πρβ. φυλετικές διακρίσεις): Ο ρατσισμός, παρόλο που είναι επιστημονικά αστήρικτος, αποτελεί σημαντικό παράγοντα πολιτικού ανταγωνισμού. Η ιδεολογία του ρατσισμού μόνο μίσος και φανατισμό εμπνέει. Η Κοινωνικό ρατσισμός, για ανάλογη αντίληψη και συμπεριφορά σε βάρος κοινωνικών ομάδων που μειονεκτούν ή διαφέρουν.

Αυτή είναι η ετυμολογία του ρατσισμού σύμφωνα με την «Πύλη για την ελληνική γλώσσα - <http://www.greek-language.gr>».

Δεν είναι άγνωστη λέξη αλλά είναι λέξη που θέλουμε να κρύβουμε την έννοιά της με ένα «άλλο».

«Εγώ δεν είμαι ρατσιστής αλλά...» προσθέστε ό,τι θέλετε δίπλα, απαλλακτικό από το βάρος της λέξης θα είναι για όποιον έχει ενσωματώσει αυτή τη χρήση με το άλλοθι που δίνουν τα ΜΜΕ που είναι επιφορτισμένα με την ενημέρωση του κοινού, άρα και με τη διαμόρφωση της δημόσιας γνώμης.

Οι δημοσιογράφοι από την έξαρση του προσφυγικού την προηγούμενη δεκαετία έως ακόμη και σήμερα με άλλες συνθήκες είναι η αλήθεια χρησιμοποιούν το εργαλείο της δουλειάς τους: τη γλώσσα, για να δημιουργούν στερεότυπα και όχι για να τα καταρρίπτουν όπως θα έπρεπε ενημερώνοντας το κοινό.

«Υγειονομική βόμβα», «τσουνάμι», «ορδές», «εισβολή», «απειλή», «απόβραση», «σκούπα» λίγες από τις λέξεις που επέλεξαν οι δημοσιογράφοι κατά κόρον να χρησιμοποιούν την προηγούμενη δεκαετία για να αναφερθούν στις αφίξεις των κατατρεγμένων προσφύγων που έφταναν στην χώρα μας. Στην Ειδομένη δε, έδωσαν τα ρέστα τους. Μέχρι και πλάνα δημοσιογράφου που κρατούσε με γάντι το μικρόφωνο σε ζωντανή σύνδεση για να δώσει το μήνυμα ότι εκεί που βρίσκεται ρισκάρει την υγεία της καθώς οι συγκεντρωμένοι πρόσφυγες που ήθελαν να συνεχίσουν το ταξίδι τους στην Ευρώπη ήταν μιραοί, βρόμικοι και εννοείται ότι κουβαλούσαν ένα κάρο ασθένειες.

Στο αστυνομικό δελτίο είναι εκεί που γίνεται πραγματικά ο χαμός, με το γεγονός ότι αναφέρεται σχεδόν πάντα η εθνικότητα του δράστη. «Ο Ρουμάνος ληστής», «ο Ρομά που είχε κλέψει το αυτοκίνητο», «ο Πακιστανός δράκος της Πάρου» δημιουργώντας όμως την εντύπωση ότι όλοι οι Ρουμάνοι είναι ληστές, ότι όλοι οι Ρομά κλέβουν αυτοκίνητα οπότε καλά έκαναν οι αστυνομικοί και τους πυροβολούν, ότι όλοι οι Πακιστανοί βιάζουν κ.ά. Ποτέ όμως δεν θα δείτε «ο Έλληνας προαγωγός», «ο Έλληνας βιαστής», «ο Έλληνας ληστής». Και βέβαια, αν μπει ποτέ κάποιος στον κόπο να δει τα πραγματικά στοιχεία εγκληματικότητας θα δει ότι τα εγκλήματα τα διαπράττουν άνθρωποι από όλες τις εθνικότητες ακόμη

Μας φοβίζουν
με την εγκληματικότητα
των ξένων
γιατί μας θέλουν
κλεισμένους στα σπίτια μας

Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών

και Έλληνες! Αν είναι ποτέ δυνατόν! Πρόσφατο παράδειγμα η τελευταία γυναικοκτονία στην Κω. Ο φερόμενος ως δράστης είναι 32 ετών από το Μπανγκλαντές. Αμέσως η ρητορική που αναπτύχθηκε ήταν «Ε, βέβαια, αυτοί εκεί έχουν κουλτούρα βιασμού, αυτοί εκεί έτσι φέρονται στις γυναίκες». Βέβαια η λίστα των γυναικοκτόνων στην χώρα μας ασφυκτιά από ελληνικά ονόματα. Επίσης αν ο δράστης ήταν Έλληνας, θα είχαν ασχοληθεί με την εθνικότητα του θύματος, τι ρούχα φορούσε και πόσο τον προκάλεσε.

Στα επίσης πρόσφατα περιστατικά καταγράφεται και το έγκλημα της Πύλου που εκατοντάδες πρόσφυγες πνίγηκαν στο πιο βαθύ σημείο της Μεσογείου. Εκεί τι έκαναν τα ΜΜΕ; Ασχολήθηκαν με την κάλυψη της διάσωσης γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Οι αποκαλύψεις για τα σήματα του Λιμενικού και γενικώς όλο το ρεπορτάζ έγινε από media του εξωτερικού και αναγκαστικά αναφέρθηκαν στις πληροφορίες αυτές. Μνημειώδης η αναφορά κατά τη διάρκεια των διασώσεων, σε ενημερωτική απογευματινή εκπομπή ότι «εάν αυτή τη στιγμή κάποιος χρειαστεί ασθενοφόρο στο νομό Πελοποννήσου, σε κάποιο χωριό πάθει καρδιακό επεισόδιο που θα βρεθεί ασθενοφόρο να τον μεταφέρει». Και βέβαια ελάχιστα έως ανύπαρκτα τα ρεπορτάζ, π.χ. από την δομή

της Μαλακάσας που έχουν μεταφερθεί οι διασωθέντες. Επίσης υιοθετήθηκε αμέσως το αφήγημα του Λιμενικού, όσες φορές και αν αυτό άλλαξε. Σαν να μην έγινε ποτέ το Φαρμακονήσι.

Λίγες μέρες μετά χάθηκε από τα ραντάρ το βαθυσκάφος Τίταν, κοντά στο ναυάγιο του Τιτανικού. Η κάλυψη του συμβάντος εντελώς διαφορετική. Δύτες να πουν αν μπορεί να φτάσει ερευνητικό σκάφος στο πιθανό βάθος που βρίσκονταν οι αγνοούμενοι, ποια ήταν η ταυτότητά τους, πόσο σημαντικό ήταν.. Υπήρξε συζήτηση σε δημοσιογραφική αίθουσα ότι «ναι έπρεπε να υπάρξει η παγκόσμια κινητοποίηση για τη διάσωσή τους γιατί ήταν ερευνητές και μόνο με την έρευνα πάει ο κόσμος μπροστά». Ναι έπρεπε να υπάρξει αλλά έπρεπε να υπάρξει και για τους περισσότερους από τους 500 που πνίγηκαν λίγες μέρες πριν στην Μεσόγειο.

Παλιότερα, την προηγούμενη δεκαετία, θα σκεφτόμουν ότι δεν είμαστε εξοικειωμένοι με την κατάσταση, ότι πρέπει να καθίσουμε ξανά στα θρανία και να μελετήσουμε διεθνείς συνθήκες και ορολογίες. Σχεδόν δέκα χρόνια μετά νομίζω το μόνο που έχουμε καταφέρει να κάνουμε σε υψηλό ποσοστό είναι να μη χρησιμοποιείται ο όρος «λαθρομετανάστης» άνετα. Πάντως η σχετική αναγκαιότητα διαπιστώνεται και στην φετινή έκθεση του Δικτύου Καταγραφής Ρατσιστικών Επιθέσεων, που σε προτάσεις προς την Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης και Επικοινωνίας τονίζεται η ανάγκη «επιμόρφωσης και ευαισθητοποίησης διοικήσεων και δημοσιογράφων, συντακτών και παρουσιαστών ηλεκτρονικών, έντυπων και τηλεοπτικών ΜΜΕ αναφορικά με την κάλυψη εγκλημάτων μίσους, την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τον τερματισμό της (α)ναπαραγωγής αρνητικών στερεοτύπων για συγκεκριμένες πληθυσμιακές ομάδες, μέσω της διοργάνωσης ειδικών εκπαιδευτικών εκδηλώσεων και της έκδοσης κατευθυντήριων οδηγιών». Επίσης αναφέρεται ότι το ΕΣΡ θα πρέπει να εντοπίζει περιπτώσεις παραγωγής ή αναπαραγωγής ρατσιστικού λόγου από τα ΜΜΕ. Το κείμενο αυτό γράφτηκε λίγες ώρες μετά τις εκλογές της 25ης Ιουνίου και την ανάδειξη όλων αυτών των κομμάτων που έχουν ακροδεξιό, ναζιστικό κοινό. Την προηγούμενη φορά (2010-2013) τα ΜΜΕ δεν τα πήγαν καλά. Τους αντιμετώπισαν ως γραφικούς τύπους του γυμναστηρίου και με όρους life style. Ελπίζω αυτή τη δύσκολη από εδώ και πέρα περίοδο τα ΜΜΕ να σταθούν στην πλειοψηφία τους στο ύψος των περιστάσεων και να μη μας καθηλώσουν στον πάτο της λίστας αξιοπιστίας των Μέσων σε παγκόσμιο επίπεδο.

Ελευθερία Κουμάντου

Ενίσχυση της Ακροδεξιάς, αλλά ο πόλεμος δεν έχει κριθεί

απόψεις

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα σχόλιο έχοντας μπροστά μας τη συζήτηση του Αντιφασιστικού Συντονισμού Αθήνας/Πειραιά στο 24ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

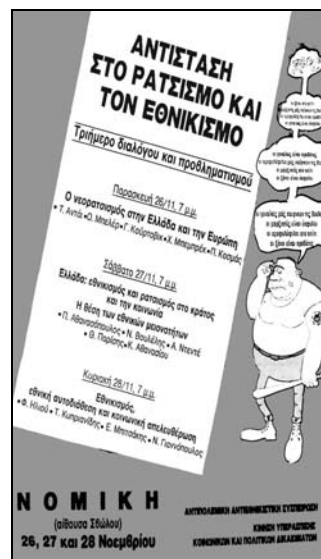
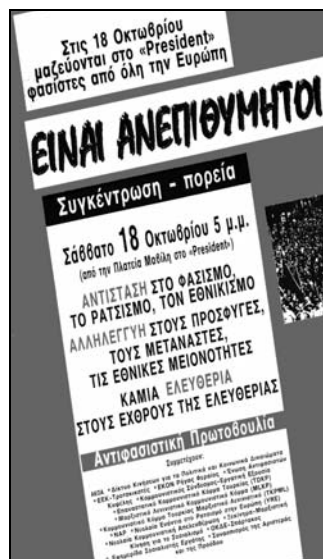
Όταν κανείς καλείται να σκεφτεί και να συζητήσει πάνω σε ζητήματα που αφορούν τους συσχετισμούς και τα καθήκοντα αναφορικά με το αντιφασιστικό κίνημα, εύλογα θα διατυπώσει το ερώτημα: Η εκλογική κυριαρχία της Δεξιάς και το ισχυρό εκλογικό αποτύπωμα της Άκρας Δεξιάς σηματοδοτούν μια μείζονα κοινωνική στροφή σε δεξιές και ακροδεξιές θέσεις; Αυτό το ερώτημα κυριαρχεί στη δημόσια συζήτηση από την επομένη της πρώτης εκλογικής αναμέτρησης και εξακολουθεί να διατυπώνεται με ακόμη μεγαλύτερη έμφαση μετά την 25η του Ιούνη. Δικαίως θα λέγαμε είναι κρίσιμο να ψάξουμε τις απαντήσεις και να προβληματιστούμε πάνω τους, καθώς η οργάνωση των δυνάμεών μας θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από αυτές.

Πολλοί αναλυτές και αναλύτριες βλέπουν σε αυτές τις εκλογές μια ιστορική τομή, καθώς για πρώτη φορά μεταπολιτευτικά το εκλογικό ποσοστό του δεξιού και ακροδεξιού χώρου ηγεμονεύει. Ισχύει και ίσως δεν αποτελεί υπερβολή να πούμε ότι αυτές οι εκλογές εγκαινιάζουν την πιο μαύρη πολιτικά περίοδο των τελευταίων 50 χρόνων. Στην ακροδεξιά δε διαχείριση, που ζήσαμε μέχρι τώρα, ειδικά στα κρίσιμα θέματα της μετανάστευσης, της ασφάλειας, της ελευθερίας του τύπου και των δικαιωμάτων αλλά και στα θέματα που αφορούν το έθνος και την έμφυλη ταυτότητα, έρχεται να προστεθεί ένα ισχυρό επιχείρημα, αυτό της κοινωνικής συναίνεσης. Η ακροδεξιά τάση δηλαδή νομιμοποιείται και ενισχύεται.

Εδώ όμως χρειάζεται προσοχή. Ενώ δεν μπορούμε να

υποτιμήσουμε την μετατόπιση ακόμη πιο δεξιά του κεντρικού πολιτικού σκηνικού, είναι λάθος να αποδώσουμε στην κοινωνία μια πλειοψηφική δεξιά στροφή. Οι εκλογές πάντα αποτυπώνουν τις τάσεις και τους ιδεολογικούς συσχετισμούς. Πολλές φορές ωστόσο το κάνουν με έναν τρόπο μερικτό. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η μετατόπιση ενός μεγάλου τμήματος της κοινωνίας σε ακροδεξιές θέσεις, καθώς και το ότι το φαινόμενο του κοινωνικού εκφασισμού είναι προϊόντα μιας μακρόχρονης διαδικασίας που εκκινεί αρκετά χρόνια πριν εμφανιστεί η ανθρωπινή σκόνη που ψήφισε ΧΑ. Στην παρούσα συνθήκη αυτή η ανθρωπινή σκόνη δείχνει μια επιμονή και ακόμη χειρότερα ενισχύεται δίνοντας δύναμη στο χώρο δεξιά της ΝΔ. Ένας χώρος που αν και κατακερματισμένος θα δει σε μεγάλο βαθμό τις θέσεις του να γίνονται η επίσημη κυβερνητική πολιτική. Τόσο η Νίκη και το κόμμα του Βελόπουλου όσο και οι νεοναζί Σπαρτιάτες θα ασκούν διαρκώς πιέσεις στη ΝΔ αλλά και σε όλο το συστημικό σκηνικό το οποίο θα συνδιαλέγεται μαζί τους διολισθαίνοντας σε ακόμη πιο ακροδεξιές και σκοταδιστικές πολιτικές. Ωστόσο δεν χρειάζονται βιασύνες και σίγουρα αυτό που δεν πρέπει να κάνουμε είναι να αποδώσουμε στο σύνολο της κοινωνίας την ευθύνη για αυτή την εξέλιξη. Η εκλογική νίκη Δεξιάς και Ακροδεξιάς οφείλεται και σε πολλούς άλλους παράγοντες, ενδεικτικά μπορούν να αναφερθούν η μεγάλη αποχή, η ανυποληψία και ο θυμός απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ, η κρίση γενικά της Αριστεράς καθώς και η κρίση αξιοπιστίας συνολικά του πολιτικού συστήματος, μια κρίση εμπιστοσύνης, αυτό που σχηματικά περιγράφεται ως «όλοι ίδιοι είναι».

Η κοινωνία μας είναι σύνθετη. Πρόσφατη έρευνα του ΕΤΕΡΟΝ καταγράφει ότι το πολιτικό ρεύμα που εκφράζει, κυρίως την νεολαία, είναι ο δημοκρατικός σοσιαλισμός με 15%, με τον

νεοφιλελευθερισμό στο 4% και τον εθνικισμό στο 5%. Την ίδια στιγμή στις ηλικίες 18-24 ετών το ποσοστό που ψήφισε ΝΔ ανέρχεται στο 28% και Σπαρτιάτες στο 9%. Εύλογα προβληματίζει αυτή η αντίφαση, αν και επιβεβαιώνει το προφανές ότι δηλαδή στη παρούσα συνθήκη η Δεξιά και η Ακροδεξιά συγκροτεί τους υποστηρικτές της σε πολιτική δύναμη ενώ οι δυνάμεις στα αριστερά της όχι.

Επιπλέον όλη την προηγούμενη περίοδο είδαμε σπουδαίες αντιστάσεις, κινήματα μαζικά, κατεβάσματα εκατοντάδων χιλιάδων στον δρόμο, μια αντιπολίτευση στη Δεξιά κοινωνική, πλατιά και δυναμική. Το πρόβλημα είναι ότι οι αντιστάσεις αυτές παραμένουν σε μεγάλο βαθμό περιορισμένες στο «αυθόρμητο» και δεν καταφέρνουν ποιοτικές αναβαθμίσεις, αποτέλεσμα της μη ουσιαστικής και μαζικής οργάνωσης των «από κάτω» αλλά και της έλλειψης ενός πολιτικού σχεδίου που θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο για την ανατροπή. Οι κοινωνίες διέπονται πάντα από αντιφάσεις. Ας σκεφτούμε τη Γαλλία, όπου λίγο μετά το δίλημμα Μακρόν ή Λεπέν γνώρισε μια πρωτοφανή για τα δεδομένα της τελευταίας δεκαετίας εξέγερση. Οι κοινωνικές αντιφάσεις δηλαδή παίρνουν συχνά το χαρακτήρα πόλωσης, μιας πόλωσης που δεν καταγράφ

φηκε στις εκλογές, είναι όμως εδώ, στην καρδιά της κοινωνίας μας.

Η ανάταξη των δυνάμεων μας απέναντι στην Ακροδεξιά και τους φασίστες είναι απαραίτητος όρος την επόμενη περίοδο. Επιπλέον είναι βέβαιο ότι η δεξιά στροφή στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό θα αποτυπωθεί και στο δρόμο. Η είσοδος των Σπαρτιτών στη Βουλή είναι μια μεγάλη επιτυχία του Κασιδιάρη τόσο σε συμβολικό όσο και σε πραγματικό επίπεδο. Απελευθερώνει δυνάμεις και δημιουργεί τους όρους για την ανασυγκρότηση των φασιστών, μια ανασυγκρότηση που δεν έπαψε να επιχειρείται μετά την καταδίκη της ΧΑ, πετυχαίνει όμως τώρα μεγάλη ενίσχυση. Τις δύσκολες μέρες που έρχονται ο αντιφασιστικός αγώνας θα είναι αναγκαστική προτεραιότητα για όλες τις δυνάμεις του κινήματος. Ένας αγώνας οργανωμένος, ενωτικός αλλά και πολύμορφος, που θα στέκεται απέναντι στο φασισμό και την Ακροδεξιά σε όλες τις μορφές της. Μπορούμε; Βεβαίως και μπορούμε. Φτάνει να βγάλουμε τα διδάγματα που πρέπει. Ας ξεκινήσουμε με το πιο κρίσιμο που είναι να μην θεωρούμε την κοινωνία και τους εργαζόμενους αυτού του τόπου χαμένους από την Δεξιά και την Ακροδεξιά. Γιατί δεν είναι.

Αγγελική Βαλσαμάκη

Ρομά, Ρομ, τσιγγάνοι, αθίγγανοι, γύφτοι... Παιδιά ενός κατώτατου Θεού

Από τα 12 περίπου εκατομμύρια Ρομά που ζουν στην Ευρώπη, οι 175.000 ζουν στην Ελλάδα. Από τα πρώτα ιστορικά τους βήματα έως και σήμερα, τιμωρούνται με διώξεις, διακρίσεις, εθνοτικό στιγματισμό, πολιτική, πολιτισμική και οικονομική περιθωριοποίηση, βιώνουν ακραίο κοινωνικό αποκλεισμό.

Είναι αποκλεισμένοι από την εκπαίδευση, το σύστημα υγείας, την πρόσβαση στην εργασία, τις κοινωνικές υπηρεσίες, το δικαίωμα στη στέγαση. Αντιμετωπίζουν αφόρητες διακρίσεις και άνιση πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες.

Ζώντας στη συντριπτική πλειονότητα κάτω από το όριο της φτώχειας, η Ελλάδα έχει την ντροπιαστική πρώτη θέση στην Ευρώπη με το υψηλότερο ποσοστό Ρομά με αμειβόμενη εργασία η οποία δεν επαρκεί ούτε για την κάλυψη της βασικής ανάγκης για τροφή. Οι φτωχότεροι των φτωχότερων ζουν και μεγαλώνουν τα παιδιά τους σε καταυλισμούς, σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, σε πολλές περιπτώσεις χωρίς θέρμανση, χωρίς πόσιμο νερό, χωρίς ρεύμα. Οι αριθμοί είναι τρομακτικοί: σύμφωνα με έρευνα του Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, το 80% των Ρομά ζει κάτω από το όριο της φτώχειας της χώρας του, το 1/3 των νοικοκυριών δεν έχει πρόσβαση σε τρεχούμενο νερό, 1/10 έχει έλλειψη ηλεκτρικής ενέργειας.

Η φτώχεια γεννάει φτώχεια. Φτωχοί, αναλφάβητοι, κουβαλάνε στους ώμους τους κάθε λογής στερεότυπα, τα οποία έχουν ενσωματώσει, αποκλεισμένοι, γκετοποιημένοι. Σε αυτό το πλαίσιο γεννιέται και η παραβατικότητα και συντηρείται όσο και εφόσον εξυπηρετεί.

Ο αντιτσιγγανισμός αποτελεί μία πολύ συγκεκριμένη μορφή ρατσισμού που εκπορεύεται από τον τρόπο με τον οποίο η κοινωνία προσλαμβάνει και αντιμετωπίζει τους Ρομά στη βάση μιας διαδικασίας ιστορικής «αποξένωσης». Η Πρωτοβουλία «ΡΟΜ», παρατηρητήριο προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της κοινότητας Ρομά (<https://www.facebook.com/therom-project/>), καταγράφει περιστατικά που περιλαμβάνουν ζητήματα διακρίσεων, βίας και ρατσιστικών συμπεριφορών εις βάρος των Ρομά.

Οι Ρομά αποτελούν το εύκολο πεδίο άσκησης κρατικής βίας και αυθαιρεσίας. Προσαγωγές, παρενοχλήσεις, ξυλοδαρμοί από την αστυνομία γίνονται χωρίς κανείς να λογοδοτεί. Σε πολλές περιπτώσεις τα θύματα τείνουν να έχουν αποδεχτεί τέτοιου είδους συμπεριφορές. Δεν έχουν επίγνωση

των δικαιωμάτων τους και σπάνια καταγγέλλουν περιστατικά βίας ή διακρίσεων εις βάρος τους. Από τις 706 αναφορές που έχει συλλέξει το Παρατηρητήριο, το τέταρτο μεγαλύτερο ποσοστό των αναφορών αφορά περιστατικά αστυνομικής αυθαιρεσίας. Από τις αναφορές, μόνο το 16% έχει καταγγελθεί σε αρμόδιους φορείς. Οι κρατικές δολοφονίες του Σαμπάνη και του Φραγκούλη δεν αποτελούν παρά την κορυφή του παγόβουνου, της έκφρασης της αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας εναντίον των Ρομά. Τις δολοφονίες των παιδιών ακολούθησαν μεγάλες πορείες και εκδηλώσεις σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, με το αίτημα για ΔΗΚΕΟΣΙΝΗ να γίνεται επιτακτικό. Λίγες μέρες μετά τη δολοφονία του Σαμπάνη, έρχεται να μας συγκλονίσει ο «τυχαίος θάνατος» της 8χρονης Όλγας σε εργοστάσιο στο Κερατσίνι, υπό τα αδιάφορα βλέμματα αυτοπτών μαρτύρων. Το Στέκι Μεταναστών οργάνωσε εκδήλωση όπου συζητήσαμε με τις/τους Ρομά, με θέμα την κραυγή τους για ισότητα και δικαιοσύνη και το αυτονόητο δικαίωμα της προστασίας από κάθε μορφής κρατικής βίας. Το ίδιο διάστημα ήρθαμε σε επαφή με καταυλισμούς, την ώρα που οι κοινότητές τους ήταν σε αναβρασμό. Διότι ούτε μόνοι τους μπορούν ούτε εκπροσώπους χρειάζονται. Μόνο μια κοινή προσπάθεια θα μπορούσε να πιέσει για απόδοση δικαιοσύνης, σπάσιμο των στερεότυπων και να ανοίξει την κουβέντα στο δημόσιο χώρο για τα πολυεπίπεδα προβλήματα με τα οποία έρχονται αντιμέτωποι σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητάς τους. Στο 23ο Αντιρατσιστικό φεστιβάλ συζητήσαμε για τον μισοτσιγγανισμό, την κρατική βία και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Φέτος στο πλαίσιο του 24ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ, οι Ρομά θα έχουν μια ξεχωριστή παρουσία και τον δικό τους χώρο, με εκθέσεις φωτογραφίας, κοστούμι, προβολές ντοκιμαντέρ κ.ά. Την Παρασκευή 7 Ιούλη 2023 συζητάμε για την γκετοποίηση και την κρατική βία.

Θα πρέπει να ασκηθούν και οργανωμέ-

ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥΣ

είμαστε όλοι μας Τσιγγάνοι!

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

τραγουδούν:
* ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΪΤΕΡΗΣ * ΜΑΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ
* ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ * ΑΡΕΤΗ ΜΠΕΛΛΟΥ * ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΝΤΖΙΟΣ
* ΑΛΕΞ. ΧΑΤΖΗΣ * ΣΤΑΘΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ * Γ. ΓΙΟΚΑΡΙΝΗΣ
* ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ: ΜΟΜΠΥ ΝΤΙΚ * MAGIC DE SPELL
* ΜΟΥΣΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

φιλική συμμετοχή:
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 4 μ.μ.

ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ (Σταδίου & Αττικής, 150 μ. από τέλεμα Λεωφορείων)
φαστερία Λεωφορείων για Άνω Λιόσια: Πλατεία Βόθης

νες πιέσεις για χάραξη κυβερνητικών θεσμικών πολιτικών που να στοχεύουν στην επίλυση των προβλημάτων που βιώνουν οι κοινότητες των Ρομά, τη συμπερίληψη της Ρομά κοινότητας στην κοινωνική δομή.

Ο Δήμος Χαλανδρίου αποτελεί ένα καλό παράδειγμα που αποδεικνύει πως μπορούν να ανοιχτούν δρόμοι απογκετοποίησης της κοινότητας των Ρομά και άρσης των συνθηκών αποκλεισμού τους από την εργασία, την εκπαίδευση, πώς μπορούν να αρχίσουν να γκρεμίζονται τα στερεότυπα. Στο Χαλάνδρι υλοποίησαν πρόγραμμα μεταφοράς οικογενειών από τους καταυλισμούς σε σπίτια με επιδότηση ενοικίου, βοήθησαν στην ίδρυση δύο ΚΟΙΝΣΕΠ (για με αντικείμενο οικοδομικές εργασίες και μια με αντικείμενο εργασίες συντήρησης πρασίνου), δίνοντας ευκαιρία πρόσβασης στην εργασία σε μέλη της κοινότητας και απόκτησης επαγγελματικής κατάρτισης. Στο Κέντρο Κοινότητας του Δήμου, τρέχουν προγράμματα με στόχο τη βελτίωση της ποιότητας ζωής των Ρομά, την ενημέρωσή τους σε θέματα υγείας κ.λπ.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κοινότητες των Ρομά δεν μπορούν να αποτελούν πεδίο ευκαιριακής απασχόλησης για τον κόσμο της ευρύτερης Αριστεράς, τον αντιεξουσιαστικό και δικαιωματικό κόσμο. Είναι μια κουβέντα που πρέπει να παραμένει ανοιχτή και να παράγει αποτελέσματα.

Αγγελική Γκοντόρα

